

Ve své bakalářské práci a videu, jež je její praktickou částí resí Oskar Stolín především formu. Ta se však v kontextu jeho předchozí práce sama stává důležitým obsahem.

Nachází zde pro sebe tři základní pilíře designu v pohyblivém obraze:

Kompozici

Formát a

Zvuk

Na nich je celé video postaveno, a k nim obrací divákovu pozornost.

Přestože jsou jednotlivé záběry esteticky přitažlivé, někdy až krásné, o krásu zde vůbec nejde. Jde čistě o výčet možností.

Dílo tak na sebe místy bere podobou až jakési edukační pomůcky.

Pro Oskarovu tvorbu je typické urputné hledání řádu, snaha změřit, rozdělit a vše opět zaradit do celku audiovizuálního soukolí, na kterém poznané principy demonstruje.

Stejně tak i zde se snaží formu videa rozložit na co nejzákladnější prvotní faktory, klást na ně veškerý důraz a předvést je divákovi v co nejčistším podání, tak aby si je sám, ať chce nebo ne začal uvědomovat.

Poučí o nějakém jevu, poukáže na princip, který pak divák s každým dalším záběrem víc a víc přijímá jako pravdu a začíná mu důvěřovat.

V případě tohoto videa například pokračuje v imaginárním dokreslování přímek organizujících prostor v záběrech, kde tyto záměrně absentují.

Dílo tak, přestože zbaveno jakéhokoli narativu, do sebe diváka vtahuje, když spolu s autorem a pak už i sám, se zaujetím pozoruje obvykle opomíjené součásti obrazu. Ty podvědomě měří a rozvrhují ideální poměry jejich kompozic.

Celá práce může možná na první pohled působit jako teprve určitý nádech před vyřčením něčeho zásadního. Může se zdát být pouhou sumarizací získaných vědomostí, které pouze třídí a zatím nijak nepřekračuje.

Což částečně může být pravda, a vzhledem k tomu, že se jedná o školní práci, která ze své podstaty představuje jisté zakončení a shrnutí období daného pro poznání nových věcí a teorií, nevidím v tom problém.

V této práci Oskara Stolína jde však výrazně o víc. Svědčí o tom soustavná výtvarně badatelská činnost viditelná v jeho předchozích projektech.

Přetváření formy a zdánlivé technikalie se zde stávají středem pozornosti i nosným tématem.

Touha změřit těžko měřitelné. Snaha pochopit nebo naopak zpochybnit konstrukty zavedených měrných systémů. Obdiv ke geometrii ale i střet exaktnosti s obyčejným všednodenním životem. Střet techniky s lidským tělem a jeho možnostmi. Či nalézání poetiky v technologii výroby videa i u jednotlivých profesí s ním spojených.

Autor podkřívá své přemýšlení, a důmyslnou formou nabízí divákovi k vyzkoušení analytické postupy svého konceptuálně výzkumnického přístupu k umění.

Nerozumíme zvukům a jejich nesouvislosti s předkládanými obrazy, nerozumíme motivaci pro rozšíření formátu v konkrétním záběru, či systému změn jejich kompozice. Toto uvědomení však již samo znamená určitý úspěch díla, které nás přivedlo k přemýšlení o nich.

Sledování dalších a dalších ve smyčce se opakujících záběrů ale mimo to způsobuje pocit dějovosti, která vysvítá kdesi pod povrchem anebo vzniká čistě v naší imaginaci.

Díky tomu video podle mého názoru obstojí i samostatně.

Na tomto místě je navíc podpořeno souvislostmi s předchozí tvorbou a funguje tak jako důstojný a dosud nejvyšší autorův krok kupředu.

Bude velmi zajímavé sledovat, co na takto ujasněných základech postaví dál.

Navrhuji proto znamku výborně.

Filip Dvorak